

tigger om. Selv den kraftigste Bondekone vil ikke længer føde sit Barn paa naturlig Vis. Og saa maa de efter min Mening hellere slet ingen Børn faa. Men nu har jeg alligevel lovet at blive i Nærheden, indtil Affæren er overstaaet."

Doktoren bøjede sig over det dækkede Bord og mønstrede Retterne.

„Naa, det maa jeg sige! Du mæsker dig sandelig! Tre skeløjede Sild — og Ost! Martinsen forkæler dig ordenlig. Hvorlænge har du i Sinde at fremture i det Velleavn? ... Alvorlig talt, Bror, dette her gaar ikke i Længden. Det Asen sulter dig jo! Du maa tage dig sammen og stroppe hende op. Ellers kommer jeg til at gøre det paa dine Vegne. Du ser efterhaanden lovlig apostolisk ud."

„Vrøvl!"

„Man siger ikke Vrøvl til sin Læge, lille Far! Jeg ordinerer dig herved to blødkogte Æg til din Aftensmad. Og et Krus godt, hjemmebrygget Øl i Stedet for det Tevandspjat."

„Sludder!" — Præsten drak ud af sin Kop og rejste sig. — „Lad os gaa ind!"

Men Doktoren stillede sig i Vejen for ham og slog Hænderne i hans Skuldre. Præsten gjorde det samme, og saadan blev de nogen Tid staaende overfor hinanden med sammenflettede Arme som et Par Drenge, der vil brydes.

„Siger du Sludder?"

„Ja."

„Du vil altsaa ha' Muffel!"

„Hvad bilder du dig ind?"

„Flab!"

„Selv Flab!"

„Kom an!"

De rystede hinanden saa haandfast, som de kunde det for Latter. Doktoren, der trods sin Klumpfod var stærk som en ung Stud, trængte Broderen ind mod Væggen. Men pludselig slap de hinanden med et forskrækket „Hys!" — De hørte Drønet af Frøken Martinsens Skridt ude fra Køkkengangen.

„Ind til mig!" sagde Præsten.